

Feminisme sense rebaixes

El feminisme liberal rebaixa les demandes del feminisme transformador i, en comptes de posar la vida al centre, hi posa el poder

Fa un parell d'anys que el feminisme ha aconseguit desbordar els carrers -fer-los realment nostres- i situar el seu discurs a l'agenda política i mediàtica. Així ho hem vist amb les vagues feministes, que han estat les més massives de la història no només als Països Catalans, sinó també a molts indrets del món. I és que el feminisme sempre ha estat un moviment actiu i en transformació, perquè és i ha de seguir sent un moviment constant i infinit.

El risc, però, és que aquesta nova força d'activisme feminista que estem vivint conviu -de manera susceptible- amb el feminisme liberal que es vol establir des de les institucions, tancant per dalt el que moltes vam obrir des de baix. Un feminisme que, en lloc de ser la solució a les desigualtats que patim les dones, és part del problema i que té com a màxima expressió el "gobierno progressista del estado" amb la creació del ministeri d'Igualtat. Un ministeri que, lluny de voler abordar d'arrel la desigualtat de gènere, utilitza el feminisme com un element discursiu per tal de legitimar una proposta política de tancament del règim després d'un moment en què un sector molt ampli de la societat ha situat una crisi de legitimitat de l'estat.

És aquell feminisme que assenyala els privilegis dels homes i els vol igual per a les dones, i que centra la seva lluita en els diners i el mercat i no a parlar senzillament de vida. El feminisme liberal rebaixa les demandes del feminisme transformador i, en comptes de posar la vida al centre, hi posa el poder, com hem vist recentment: ara la màxima autoritat de la guardia civil o del CNI -instruments repressors- són dones. És aquell que, sense anar més lluny, empodera les dones amb poder adquisitiu a ocupar llocs de responsabilitat a les seves empreses a canvi que dones migrades els facin les tasques de la llar i tinguin cura dels seus fills i filles, mentre elles trenquen el sostre de vidre.

Davant d'aquest model -erroni- de feminisme, nosaltres defensem i militem en el feminisme que va a l'arrel del problema, de classe i transformador. Ja ho deia Angela Davis "El feminisme és la idea radical que sosté que les dones som persones" i en aquesta línia s'haurien d'emmarcar les lluites i reivindicacions.

Ara, doncs, que hi ha una nova força d'activisme feminista, és un bon moment per explicar -sense rebaixes- perquè les feministes hem de triar el camí de la vaga, la mobilització i la lluita aquest pròxim 8 de març, per fer les lluites compartides i socialitzar de manera explícita unes demandes que moltes entenem com a imprescindibles.

Per què una vaga? Sobretot per demostrar l'enorme potencial polític de la nostra força com a dones. Però també per reivindicar els drets que encara ens són negats, i per assenyalar i denunciar totes les realitats que no es volen veure però que hi son, i que generalment tenen rostre de dona. I perquè una vaga és una eina transformadora i de lluita pròpia de la classe treballadora i de les classes populars, que obre moltes finestres davant d'una realitat estancada.

Davant de la incapacitat dels governs de torn d'avançar cap a la millora de les condicions de vida de les dones treballadores -per molt feministes que s'autoanomenin-, enguany les feministes hem assajat noves formes d'organització i coordinació que s'allunyen de la unitat interclassista i del feminisme institucional i liberal. Unes noves formes d'organització que responen a les necessitats socials i territorials i que es materialitzen a través d'un espai de coordinació del feminisme anticapitalista dels Països Catalans i que tenen com a objectiu fer del 8 de març una diada de lluita i combativa, que fugi de les expressions festives buides de contingut i que posi sobre la taula que cal destruir el capitalisme patriarcal i racista amb tots els seus mecanismes

d'explotació i opressió, com l'augment del feixisme, masclisme i racisme.

Un dels eixos centrals d'aquesta nova força d'activisme feminista és la voluntat per assenyalar les desigualtats estructurals existents i no naturalitzar-les, és assenyalar els privilegis dels homes per anar més enllà de la igualtat i és assenyalar els culpables que les dones siguem més pobres. Veiem, per exemple, a les manifestacions massives dels darrers 8 de març, com moltes noies i dones de totes les edats surten al carrer amb lemes vivencials com "de tornada a casa volem ser lliures i no valentes", "sense les cures la vida es para", "*somos el grito de las que ya no tienen voz*" o "disculpeu les molèsties, ens estan assassinant". Tots, lemes que reflecteixen com les dones diem prou a tant masclisme quotidià.

D'altra banda, també veiem com s'han iniciat moltes campanyes a les xarxes socials que col·lectivitzen realitats; #metoo, #ensvolemvides, #niunamés? Totes, campanyes d'arrel anònima que evidencien que, malgrat que la societat camina cap a l'individualisme, aquesta nova força feminista posa la lluita col·lectiva al centre, des del comú i per a totes, per pensar i treballar per una societat transformada d'arrel. Una oportunitat per organitzar la ràbia, fer sentir la nostra veu i teixir la resistència i autodefensa feminista.

Al cap i a la fi, ser feminista -sense rebaixes- és assenyalar els feminicidis i dir prou, que ens volem vives i que no hi pot haver impunitat per als agressors masclistes. Cap dona més ha de patir agressions, assetjament, violacions o ser assassinada per un home. És posar sobre la taula que les dones cobrem un 24% menys que els homes en l'àmbit laboral i un 40% menys en les pensions. És a dir, que les dones som el 70% de les persones en situació de pobresa. El feminisme sense rebaixes és defensar uns serveis públics universals i de qualitat, és aturar desnonaments, és defensar el tancament dels CIES i el drets de les persones migrades. És plantar cara al feixisme. És estimar i follar com vulguem i amb qui vulguem. Decidir envers el nostre propi cos des del dret a un avortament lliure i gratuït. És lluitar contra la mercantilització dels nostres cossos. És avançar cap a una millora de les condicions materials de vida de les dones.

Ser feminista sense rebaixes és fer del feminisme una eina per canviar-ho tot. És -en definitiva- parlar de vida i lluitar per viure dignament. Què hi pot haver més important que això?